

การบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษา
ในกรุงเทพมหานคร

THE GUIDANCE AND COUNSELING ADMINISTRATION OF
THE BASIC EDUCATION AT THE SECONDARY SCHOOL LEVEL
IN BANGKOK METROPOLITAN AREAS

ปณิศา บัวเจริญ¹

วาสนา วิสฤตตาภา²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพการบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร 2) เปรียบเทียบการบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามขนาดสถานศึกษา ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านขั้นพื้นฐาน และอัตราการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลพื้นฐานของสถานศึกษากับการบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครและ 4) ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร

วิธีการวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยใช้แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สามารถเก็บข้อมูลที่มีคุณภาพและสมบูรณ์ จากกลุ่มตัวอย่าง ผู้อำนวยการหรือรองผู้อำนวยการ และหัวหน้างานแนะแนว หรือครูแนะแนว หรือผู้แทนงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำนวน 146 คน และได้แบบสอบถามที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล จำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 100 โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Window สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบสมมติฐาน ทดสอบความแตกต่างระหว่างประชากร 2 กลุ่ม ใช้ t - test และทดสอบความแตกต่างระหว่างประชากรตั้งแต่ 3 กลุ่มขึ้นไปใช้ F - test สำหรับทดสอบความแตกต่างรายคู่ของ F - test ใช้วิธี One Way ANOVA และค่าไคสแควร์ (Chi-Square)

ผลการวิจัยพบว่า

¹ สาขาวิชาการจัดการการศึกษา วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

² ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

- 1.การบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาใน กรุงเทพมหานครในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า การกำกับติดตามและการ นิเทศมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมา คือ การนำนโยบายและแผนงานไปสู่การปฏิบัติ การกำหนด นโยบายและแผนงานแนะแนว การประเมินผลและการปรับปรุงงานแนะแนว และการส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมแนะแนวมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด
2. การเปรียบเทียบการบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามตัวแปรผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน อัตรา การศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนและขนาดสถานศึกษาโดยภาพรวม พบว่า มีความ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ความสัมพันธ์ระหว่างขนาดสถานศึกษา ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติ และ อัตราการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนกับการบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้น พื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร พบว่า มีความสัมพันธ์กับการบริหารงานแนะแนว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
4. ปัญหา อุปสรรคการบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษา พบว่า 1) การบริหารงานแนะแนว ครูแนะแนวมีภาระงานสอนมาก และต้องรับผิดชอบหน้าที่อื่น ๆ นอกเหนือจากงานแนะแนว 2) คุณสมบัติของครูแนะแนวส่วนใหญ่ไม่ได้จบการศึกษาด้านการแนะ แนวโดยตรง 3) ขาดความรู้ความเข้าใจขอขยายเนื้อหาสาระในการจัดกิจกรรมแนะแนว และ ความสามารถประสบการณ์ในการเตรียมการสอน 4) ขาดความรู้และทักษะในการใช้เครื่องมือ มาตรฐานในการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล การออกเยี่ยมบ้านนักเรียน 5) มีปัญหาเกี่ยวกับการสร รหาและการติดต่อวิทยากรที่มีความรู้ความสามารถด้านต่าง ๆ ที่นักเรียนนักศึกษาสนใจ และการนำ โสตทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ มาใช้ในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่น่าสนใจ การประชาสัมพันธ์งานแนะ แนวไปสู่ชุมชน 6) มีปัญหาในการจัดตารางเวลาในการให้คำปรึกษา การส่งต่อนักเรียนนักศึกษาที่มี ปัญหาไปรับการช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน

ABSTRACT

The objectives of this research were 1) to investigate the condition of the guidance and counseling administration of the secondary schools in Bangkok; 2) to compare the guidance and counseling administration of the schools in Bangkok based on school size, basic national educational test results, and the rate of successful admission to study in higher education; 3) to

study the relationship between the schools' basic educational information and the guidance and counseling administration of the schools under the study; and 4) to study the problems and obstacles for the guidance and counselling administration of the secondary schools in Bangkok.

The research method employed was a survey using questionnaires and interview forms as tools for collecting data. The samples were school directors or deputy directors and heads of guidance and counseling departments or guidance and counseling teachers or their representatives of the guidance work. The 146 samples were from the secondary schools in Bangkok. As many as 146 people, or 100%, answered the questionnaires. The data collected were analyzed using SPSS for the Windows package. The statistics used in the research were percentage, mean, and standard deviation. For hypothesis testing, T-test was used to test for differences between two groups; F-test was used to test for differences between 3 or more groups. One Way ANOVA and Chi-Square were methods used in pairwise comparisons.

The results of the research were as follows:

1. The guidance and counseling administration of the secondary schools in Bangkok, overall, was at a high level. When considering each aspect, it was found that the monitoring and supervision had the highest average mean, followed by the implementation of policies and plans, formulation of policy and guidance program, and evaluation and improvement of guidance work. The promotion and support of the guidance and counseling activities had the lowest mean.

2. The comparison of guidance and counseling administration of the schools, classified by variables of basic national educational test result, the rate of students furthering education in higher education, and the overall size of schools, was found to be statistically significant at the .05 level.

3. It was found that the school size, the results of the national tests, and the rate of students furthering their education were significantly related to the administration of the school counseling and guidance work at the 0.5 level.

4. As for the problems and obstacles in the administration of the guidance and counseling work of the schools, it was found that 1) the guidance teachers had a lot of teaching tasks and must

be responsible for other duties besides guidance; 2) most of the guidance and counseling teachers did not graduate directly in the field of guidance and counseling; 3) there was a lack of knowledge and understanding of the content scope of the guidance activities and experience in teaching preparation; 4) there was a lack of knowledge and skills in using standard tools for analyzing individual students and for student home visits; 5) there were challenges in recruiting and contacting guest speakers who have knowledge and abilities in various fields that students were interested in and in using various audiovisual equipment to disseminate interesting information, as well as publicizing the guidance work to the community; 6) there were difficulties in scheduling counseling sessions and in referring students with problems to specialists to receive help.

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 เน้นการจัดศึกษาเพื่อพัฒนานักเรียนด้านความรู้และคุณธรรม จริยธรรม โดยกระทรวงศึกษาธิการมีจุดเน้น การปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่ 2 (พ.ศ. 2552-2561) เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 2553 เพื่อให้นำไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมมีทักษะชีวิต การรู้จักตนเอง ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล มองตนเองและผู้อื่นในแง่บวก การจัดกับอารมณ์ของตนเอง เคารพสิทธิของตนเองและผู้อื่น รักและเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น ภาควิไมใจ เชื่อมมั่นในตนเองและผู้อื่น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546) และกำหนดให้โรงเรียนต้องมีการจัดระบบแนะแนวให้สอดคล้องกับนโยบาย เพื่อพัฒนานักเรียนให้ครอบคลุมทุกด้านและสามารถปฏิบัติได้ ส่วนพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ได้บัญญัติให้สถานศึกษามีระบบงานแนะแนวให้คำปรึกษา ฝึกอบรมแก่นักเรียน และผู้ปกครอง เพื่อส่งเสริมความประพฤติที่เหมาะสม มีความรับผิดชอบต่อสังคม และความปลอดภัย ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง (สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ, 2549) และได้กำหนดให้สถานศึกษาพัฒนาระบบงานแนะแนว เพื่อช่วยเหลือดูแลนักเรียนเป็นรายบุคคล พร้อมส่งเสริมให้ครูมีบทบาทในการแนะแนวและเข้าใจผู้เรียน สามารถค้นพบ และจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาศักยภาพของผู้เรียน และให้คำปรึกษาด้านการดำรงชีวิต การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การศึกษาต่อและการมีงานทำ ทั้งนี้ให้มีระบบข้อมูลตั้งแต่แรกเข้าเพื่อติดตามดูแลอย่างต่อเนื่องจนสำเร็จการศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2548)

การแนะแนวเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งพัฒนาความสามารถของผู้เรียนอย่างเต็มศักยภาพ ดังนั้น บทบาทของผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ต้องเปลี่ยนไปโดยเฉพาะผู้เรียนจะต้องทราบถึงความสามารถ ความถนัด ความสนใจของตนเอง มีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษา กำหนดเป้าหมายและวางแผนการเรียนรู้ได้เหมาะสม

การบริหารงานแนะแนวสถานศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ (ศิริวัฒน์ ศรีพัว, 2554) พบว่า สถานศึกษาไม่เห็นความสำคัญของการแนะแนวในสถานศึกษา ผู้บริหารสถานศึกษาไม่ให้ความสำคัญกับการบริหารงานแนะแนว รวมถึงโรงเรียนขาดครูสอดคล้องกับงานวิจัยของเทพรังสรรค์ จันทรงษ์ (2544) พบว่า ปัญหาการจัดการบริการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสกลนคร ตามความคิดเห็นของครูในโรงเรียนประถมศึกษาที่ขยายโอกาสทางการศึกษากับโรงเรียนประถมศึกษาที่ไม่ขยายโอกาสทางการศึกษาโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง

จากการศึกษางานวิจัย และทฤษฎีต่างๆ เกี่ยวกับการบริหารงานแนะแนวสถานศึกษา ปัญหาที่พบ ได้แก่ ไม่มีการกำหนดแผนการแนะแนวหรือนโยบาย ไม่มีการจัดทำโครงการปฏิบัติการแนะแนว ไม่มีการกำหนดบทบาทครูแนะแนว ไม่มีการนิเทศติดตาม ปัญหาประเมินผลการปฏิบัติการแนะแนว บุคลากรขาดการพัฒนาการปฏิบัติการแนะแนว ขาดงบประมาณ ผู้บริหารไม่ให้ความสำคัญกับงานแนะแนว สำหรับการบริหารงานให้ประสบผลสำเร็จจะต้องมีปัจจัยต่าง ๆ ที่ช่วยส่งเสริมและสนับสนุน คือ ด้านปัจจัยสนับสนุนการบริหาร ผู้บริหารต้องมีความรู้ความเข้าใจต่อการแนะแนว มีบทบาทให้การสนับสนุนให้คำปรึกษา เสนอแนะจัดหางบประมาณ วัสดุทุนการศึกษาและอื่น ๆ ที่เอื้อต่อการแนะแนว สานสัมพันธ์กับเครือข่าย ด้านกระบวนการบริหารงานแนะแนวสถานศึกษาต้องกำหนด นโยบาย มอบหมายให้ครูทุกคนทำหน้าที่แนะแนว การแบ่งกลุ่มคณะทำงาน ประชุมวางแผนงานตามหลักสูตรดำเนินกิจกรรมตามแผนที่กำหนด มีการนิเทศติดตามประเมิน และสรุปงานแนะแนว (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะครุศาสตร์, 2554)

รายงานผลการดำเนินงาน ปีการศึกษา 2560 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร พบว่า มีปัญหาด้านการบริหารจัดการแนะแนวในสถานศึกษา ส่วนใหญ่จัดระบบการบริหารงานแนะแนวตามสภาพของแต่ละแห่งไม่มีแผนงานโครงการที่ชัดเจน ขาดการกำหนดบทบาทให้บุคลากรในสถานศึกษามีส่วนร่วมในการจัดบริการแนะแนว ขาดระบบการติดตามงาน และการรายงานผลการปฏิบัติงาน ผู้บริหารขาดทักษะการบริหารจัดการ ขาดบุคลากรในการแนะแนวโดยตรง สื่อและเครื่องมือที่จำเป็นในการเรียนรู้ และพัฒนาผู้เรียนยังไม่เพียงพอกับความต้องการของสถานศึกษา ขาดการวิเคราะห์ข้อมูลในการนำผลไปใช้ในการพัฒนา ขาดความพร้อม และไม่ครอบคลุมในการจัดบริการแนะแนวจะเห็นได้ว่า การบริหารงานแนะแนวในสถานศึกษาขั้น

พื้นฐานระดับมัธยมศึกษา มีปัญหาที่หลากหลาย โดยเฉพาะพฤติกรรมการบริหารงานแนะแนวของผู้บริหารที่ไม่ให้ความสำคัญงบประมาณไม่เพียงพอบุคลากรน้อย ขาดความรู้และประสบการณ์ การจัดการแนะแนวไม่ครอบคลุม 5 ด้าน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้การบริหารงานแนะแนวไม่ประสบผลสำเร็จและไม่มีประสิทธิภาพ (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2, 2564)

จากสภาพปัญหาและความสำคัญของงานแนะแนวในสถานศึกษาที่กล่าวมาแล้วนั้น ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานแนะแนวในสถานศึกษาจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร โดยการศึกษาการบริหารงานแนะแนว 5 ด้าน ตามแนวคิดของสุนิสา วงศ์อารีย์ (2559, น.252) และกระทรวงศึกษาธิการ (อ้างถึงในฤทัย บุญเรือง 2554, น.9) ประกอบด้วย 1) การกำหนดนโยบายและแผนงานแนะแนว 2) การนำนโยบายและแผนงานไปสู่การปฏิบัติ 3) การกำกับติดตามและการนิเทศ 4) การส่งเสริมสนับสนุนการจัดกิจกรรมแนะแนว 5) การประเมินผลและการปรับปรุงงานแนะแนว เพื่อนำผลการวิจัยไปพัฒนาการบริหารงานแนะแนวให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบการบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามขนาดสถานศึกษา ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาดขั้นพื้นฐาน และอัตราการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลพื้นฐานของสถานศึกษากับการบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร
4. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคการบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร

สมมุติฐานในการวิจัย

1. สถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ที่มีขนาดต่างกัน มีการบริหารงานแนะแนวแตกต่างกัน
2. สถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ที่มีผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาด ขั้นพื้นฐานต่างกัน มีการบริหารงานแนะแนว แตกต่างกัน

3. สถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ที่มีอัตราการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาต่างกัน มีการบริหารงานแผนงาน แตกต่างกัน

4. ข้อมูลพื้นฐานของสถานศึกษากับการบริหารงานแผนงานของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความสัมพันธ์กัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาการบริหารงานแผนงาน 5 ด้านตามแนวคิดของสุนิสา วงศ์อริย์ (2559, น.252) และกระทรวงศึกษาธิการ (อ้างถึงในฤทัย บุญเรือง 2554, น.9) ประกอบด้วย 1) การกำหนดนโยบายและแผนงานแผนงาน 2) การนำนโยบายและแผนงานไปสู่การปฏิบัติ 3) การกำกับติดตามและการนิเทศ 4) การส่งเสริมสนับสนุนการจัดกิจกรรมแผนงาน 5) การประเมินผลและการปรับปรุงงานแผนงาน

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ ผู้ที่ดูแลรับผิดชอบงานแผนงาน ประกอบด้วย ผู้อำนวยการ หรือรองผู้อำนวยการ และหัวหน้างานแผนงาน หรือครูแผนงาน หรือผู้แทนงานแผนงานของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำนวน 238 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้ที่ดูแลรับผิดชอบงานแผนงาน ประกอบด้วย ผู้อำนวยการ หรือรองผู้อำนวยการ และหัวหน้างานแผนงาน หรือครู แผนงาน หรือผู้แทนงานแผนงาน ของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำนวน 146 คน โดยใช้เทคนิคกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง (Sample Size) โดยใช้ตารางสำเร็จรูปของเครซีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan) โดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling)

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก คือ ผู้อำนวยการ โรงเรียนที่มีอายุราชการระหว่าง 20-35 ปี และมีวิทยฐานะระดับชำนาญการขึ้นไป จำนวน 5 คน โดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling)

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่องการบริหารงานแผนงานของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครใช้กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้ที่ดูแลรับผิดชอบงานแผนงาน ประกอบด้วย ผู้อำนวยการ หรือรองผู้อำนวยการ และหัวหน้างานแผนงาน หรือครู แผนงาน หรือผู้แทนงานแผนงาน ของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำนวน 146 คน จำนวนผู้ตอบ

แบบสอบถามกลับมาทั้งสิ้น จำนวน 146 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 และการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างใช้กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก คือ ผู้อำนวยการโรงเรียนที่มีอายุราชการระหว่าง 20-35 ปี และมีวิทยฐานะระดับชำนาญการขึ้นไป จำนวน 5 คน สถิติในการวิเคราะห์ผลใช้สถิติเชิงพรรณนาอธิบายผลการวิเคราะห์ ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานในการวิจัย ได้แก่ สถิติตค่าที (t – test) ค่าเอฟ (F – test) และ ค่าไคสแควร์ (Chi-Square) ประมวลผลข้อมูลจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสถิติ การวิเคราะห์ข้อมูลสัมภาษณ์ ใช้การวิเคราะห์สร้างข้อสรุปแบบอุปนัย นำประเด็นที่ได้จากการวิเคราะห์ นำเสนอสภาพปัจจุบัน ประเด็นปัญหาและอุปสรรคการบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขึ้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร

สรุปผลการวิจัย

1. การบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขึ้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า การกำกับติดตามและการนิเทศมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ การนำนโยบายและแผนงานไปสู่การปฏิบัติ การกำหนดนโยบายและแผนงานแนะแนว การประเมินผลและการปรับปรุงงานแนะแนว และการส่งเสริมสนับสนุนการจัดกิจกรรมแนะแนวมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด
2. การเปรียบเทียบการบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขึ้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามตัวแปรขนาดสถานศึกษาโดยภาพรวม พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า การกำกับติดตามและการนิเทศ การส่งเสริมสนับสนุนการจัดกิจกรรมแนะแนว และการประเมินผลและการปรับปรุงงานแนะแนวมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการกำหนดนโยบายและแผนงานแนะแนวและการนำนโยบายและแผนงานไปสู่การปฏิบัติมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ตัวแปรผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินัยขึ้นพื้นฐาน ระหว่างสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ และต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ และอัตราการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียน ระหว่างระดับสูง (มากกว่าร้อยละ 25) และระดับต่ำ (น้อยกว่าร้อยละ 25) โดยภาพรวม พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า การกำหนดนโยบายและแผนงานแนะแนว การกำกับติดตามและการนิเทศ การส่งเสริมสนับสนุนการจัดกิจกรรมแนะแนว และการประเมินผลและการปรับปรุงงานแนะแนว และการนำนโยบายและแผนงานไปสู่การปฏิบัติมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .001 ส่วนการกำกับติดตามและการนิเทศไม่แตกต่างกัน

3. ความสัมพันธ์ระหว่างขนาดสถานศึกษา ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติ และ อัตราการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนกับการบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร พบว่า มีความสัมพันธ์กับการบริหารงานแนะแนว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. ปัญหา อุปสรรค การบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษา พบว่า 1) การบริหารงานแนะแนว ครูแนะแนวมีภาระงานสอนมาก และต้องรับผิดชอบหน้าที่อื่น ๆ นอกเหนือจากงานแนะแนว 2) คุณสมบัติของครูแนะแนวส่วนใหญ่ไม่ได้จบการศึกษาด้านการแนะแนวโดยตรง 3) การจัดกิจกรรมแนะแนว ยังขาดความรู้ความเข้าใจขอบข่ายเนื้อหาสาระในการจัดกิจกรรมแนะแนว และความสามารถประสบการณ์ในการเตรียมการสอน 4) ขาดความรู้และทักษะในการใช้เครื่องมือมาตรฐานในการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล การออกเยี่ยมบ้านนักเรียน 5) มีปัญหาเกี่ยวกับการสรรหาและการติดต่อวิทยากรที่มีความรู้ความสามารถด้านต่าง ๆ ที่นักเรียน นักศึกษาสนใจ และการนำโสตทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ มาใช้ในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่น่าสนใจ การประชาสัมพันธ์งานแนะแนวไปสู่ชุมชน 6) มีปัญหาในการจัดตารางเวลาในการให้คำปรึกษา การส่งต่อนักเรียนนักศึกษาที่มีปัญหาไปรับการช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน

อภิปรายผล

1. การบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาใน กรุงเทพมหานคร ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเนื่องจากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดให้งานแนะแนวเป็น ภารกิจที่สถานศึกษาต้องดำเนินการเพื่อส่งเสริม ดูแลช่วยเหลือผู้เรียนให้สามารถเรียนรู้และพัฒนา ตนได้ตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ ผู้บริหารสถานศึกษาจึงต้องมีเจตคติ มีความรู้ความสามารถ มีทักษะสามารถบริหารจัดการแนะแนวได้เป็นอย่างดี ส่งผลให้ครูผู้รับผิดชอบงานแนะแนว มีการรับรู้บทบาทหน้าที่ของตนเองและให้ความร่วมมือในการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่และ ความรับผิดชอบของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงมีความเข้าใจในเรื่องลักษณะขอบข่ายของ การแนะแนวและกระบวนการบริหารงานแนะแนว อย่างชัดเจน สอดคล้องกับสุรางค์ ไชยสงคราม (2557, น.152) ศึกษาการบริหารงานแนะแนวของผู้บริหารในโรงเรียนสังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต 4. พบว่า การบริหารงานแนะแนวของผู้บริหารในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์เขต 4 ตามความคิดเห็นของบุคลากร โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของเชาวนา อมรสงเจริญ (2553, น.58) ศึกษาการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนสังกัด

เทศบาลนครนนทบุรี พบว่า การบริหารงานแนะแนวในโรงเรียน สังกัดเทศบาลนครนนทบุรีในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณารายด้านการบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร พบว่า การกำกับติดตามและการนิเทศมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมา คือ การนำนโยบายและแผนงานไปสู่การปฏิบัติ การกำหนดนโยบายและแผนงานแนะแนว การประเมินผลและการปรับปรุงงานแนะแนว และการส่งเสริมสนับสนุนการจัดกิจกรรมแนะแนวมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นว่าโรงเรียนมีการนิเทศการจัดบริการติดตามผลและโรงเรียนมีความต้องการเป็นอย่างยิ่งที่จะให้ครูแนะแนวสามารถดำเนินงานบริการติดตามผลให้ดียิ่งขึ้นเพราะการติดตามผลผู้เรียนนั้นย่อมสะท้อนถึงการจัดการศึกษาของโรงเรียนซึ่งการจัดบริการติดตามผลนั้นจะต้องมีการติดตามรวบรวมข้อมูลและต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่ายผู้นิเทศจึงต้องสนับสนุนและส่งเสริมให้ครูแนะแนวประสานความร่วมมือจากทุกฝ่ายสอดคล้องกับนิรมลวิบูลมงคล (2551) ศึกษาพฤติกรรมการนิเทศของผู้บริหารที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานแนะแนวของครูโรงเรียนสังกัดเทศบาล พบว่า การปฏิบัติงานแนะแนวของครูโรงเรียนสังกัดเทศบาล โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยเรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ งานให้คำปรึกษา งานศึกษารวบรวมข้อมูลงานติดตามผลและประเมินผลงานจัดวางตัวบุคคลและงานสารสนเทศ และสอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน(2559) ที่กล่าวว่าบริการติดตามผลเป็นบริการหนึ่งของบริการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยาในสถานศึกษาเพื่อสนับสนุนให้บริการดังกล่าวบรรลุผลสำเร็จสมบูรณ์ในการบวนการติดตามประเมินผลต้องอาศัยความร่วมมือจากหน่วยงานองค์กรหรือนักวิชาการที่เกี่ยวข้องทั้งภายในภายนอกสถานศึกษาโดยต้องมีการประสานงานที่มีคุณภาพด้วย

2. การเปรียบเทียบการบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามตัวแปรขนาดสถานศึกษาโดยภาพรวม พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้านการจัดกิจกรรมแนะแนว และการประเมินผลและการปรับปรุงงานแนะแนวมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะไม่ว่าสถานศึกษาขนาดใหญ่ ขนาดเล็ก และขนาดใหญ่มิใช่ จำเป็นต้องจัดบุคลากรมาปฏิบัติหน้าที่ โดยเฉพาะให้เพียงพอกับความต้องการของนักเรียนและจบทางการแนะแนวโดยตรง จึงทำให้ครูแนะแนวมีความพร้อมในการดำเนินงานอย่างเต็มศักยภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชาติรี ตรีภาค (2554) ศึกษาปัญหาและวิธีการแก้ปัญหากระบวนการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนของผู้บริหารและครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เพชรบูรณ์ เขต 3 พบว่า การเปรียบเทียบปัญหาของการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียน จำแนกตามขนาดของสถานศึกษา พบว่า กลุ่มที่ปฏิบัติงานสถานศึกษาขนาดเล็กกับกลุ่มที่ปฏิบัติงานในสถานศึกษาขนาดกลาง แตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับสมทรง สีสม สุวรรณ โชติสุกานต์ และอรรสา โกศลนันทกุล (2554) ศึกษาสภาพการดำเนินการแนะแนวของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปทุมธานี พบว่า ขนาดของโรงเรียนที่มีขนาดที่แตกต่างกันในภาพรวมมีความแตกต่างกันด้านงานสารสนเทศและด้านงานให้คำปรึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับนงนุช สิงห์โพธิ์ทอง จิตทิพร พิษณุกุล และอรรสา จรุงธรรม (2554) ศึกษาการดำเนินงานแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 ปทุมธานี – สระบุรี โรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีขนาดแตกต่างกันมีการดำเนินงานแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า การดำเนินงานแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษา มีความแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาใน กรุงเทพมหานคร จำแนกตามตัวแปรผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้พื้นฐาน ระหว่างสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ และต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศโดยภาพรวม พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า การกำหนดนโยบายและแผนงานแนะแนว การกำกับติดตามและการนิเทศ การส่งเสริมสนับสนุนการจัดกิจกรรมแนะแนว และการประเมินผลและการปรับปรุงงานแนะแนวมีความความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และการนำนโยบายและแผนงานไปสู่การปฏิบัติมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

การบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาใน กรุงเทพมหานคร จำแนกตามตัวแปรอัตราการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียน ระหว่างระดับสูง (มากกว่าร้อยละ 25) และระดับต่ำ (น้อยกว่าร้อยละ 25) โดยภาพรวม พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า การกำหนดนโยบายและแผนงานแนะแนว การนำนโยบายและแผนงานไปสู่การปฏิบัติ การส่งเสริมสนับสนุนการจัดกิจกรรมแนะแนว และการประเมินผลและการปรับปรุงงานแนะแนวมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ. 05 ส่วนการกำกับติดตามและการนิเทศไม่แตกต่างกัน

3. ความสัมพันธ์ระหว่างขนาดสถานศึกษา ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติ และอัตราการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนกับการบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร พบว่า มีความสัมพันธ์กับการบริหารงานแนะแนวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการบริหารงานแนะแนวในสถานศึกษาผู้บริหารได้จัดงานแนะแนวที่สอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการในการให้การ

ช่วยเหลือนักเรียนในทุกด้าน การมีนโยบายตัวต่อตัวให้นักเรียนในการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติ (O-net) เพื่อให้ให้นักเรียนเก็บคะแนนเพื่อใช้ในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา และการแนะแนวเส้นทางการศึกษาและอาชีพ เพื่อเลือกเส้นทางที่เหมาะสมให้กับนักเรียน สอดคล้องกับนฤมล จันทนิยม (2550) ศึกษาการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารงานแนะแนวของผู้บริหารกับการปฏิบัติงานแนะแนวในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนจังหวัด พระนครศรีอยุธยา พบว่า การบริหารงานแนะแนวของผู้บริหารกับการปฏิบัติงานแนะแนวในโรงเรียน อาชีวศึกษาเอกชน จังหวัด พระนครศรีอยุธยา มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ปัญหา อุปสรรค การบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษา พบว่า 1) การบริหารงานแนะแนว ครูแนะแนวมีภาระงานสอนมาก และต้องรับผิดชอบหน้าที่อื่น ๆ นอกเหนือจากงานแนะแนว 2) คุณสมบัติของครูแนะแนวส่วนใหญ่ไม่ได้จบการศึกษาด้านการแนะแนวโดยตรง 3) ขาดความรู้ความเข้าใจชอบเข้าใจเนื้อหาสาระในการจัดกิจกรรมแนะแนว และความสามารถประสบการณ์ในการเตรียมการสอน 4) ขาดความรู้และทักษะในการใช้เครื่องมือมาตรฐานในการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล การออกเยี่ยมบ้านนักเรียน 5) มีปัญหาเกี่ยวกับการสรรหาและการติดต่อวิทยากรที่มีความรู้ความสามารถด้านต่าง ๆ ที่นักเรียนนักศึกษาสนใจ และการนำสื่อทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ มาใช้ในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่น่าสนใจ การประชาสัมพันธ์งานแนะแนวไปสู่ชุมชน 6) มีปัญหาในการจัดตารางเวลาในการให้คำปรึกษา การส่งต่อนักเรียนนักศึกษาที่มีปัญหาไปรับการช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน

เนื่องจากในปัจจุบันนักเรียนมีปัญหามากขึ้นโดยเฉพาะในด้านความรู้สึกและจิตใจเพราะสภาพความเป็นอยู่ของนักเรียนแตกต่างกันต้องใช้หลักจิตวิทยาแนะแนวในการดูแลและบุคลากรที่ปฏิบัติ หน้าที่ต้องมีความเชี่ยวชาญ และเนื่องจากบุคลากรงานกิจกรรมแนะแนวมีอัตราค่าจ้างไม่เพียงพอต่อการให้บริการ นักเรียนตามสัดส่วนที่เหมาะสม ขาดความรู้ความสามารถทางด้านจิตวิทยาแนะแนวและการให้คำปรึกษาสอดคล้องกับงานวิจัยของพรวลัย อริยะรัศมีทรัพย์ (2554) ศึกษาการศึกษาปัญหาและความต้องการบริการแนะแนวของผู้บริหารสถานศึกษาและครูในโรงเรียน ประถมศึกษา สำนักงานเขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้บริหารสถานศึกษาและครูในโรงเรียน ประถมศึกษา สำนักงานเขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร มีปัญหาในการบริการแนะแนวด้านบริการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นรายบุคคล ด้านสารสนเทศ ด้านบริการให้คำปรึกษา ด้านบริการจัดวางตัวบุคคล และด้านบริการติดตามผลอยู่ในระดับปานกลาง มีความต้องการในการบริการแนะแนวด้านบริการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นรายบุคคลด้านสารสนเทศ ด้านบริการให้คำปรึกษา ด้านบริการจัดวางตัวบุคคล และด้านบริการ ติดตามผล อยู่ในระดับมาก ผู้บริหารสถานศึกษาและครูที่มีสถานภาพแตกต่างกัน วุฒิการศึกษาต่างกัน และระดับความรู้ด้านการแนะแนวต่างกัน มีปัญหาในการบริการ

แนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษาและด้านบริการจัดวางตัวบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของฐานิตา มีเพียร (2551, น.104-107) ศึกษาการพัฒนาระบบงานแนะแนว โรงเรียนชาติวิทยาคารอำเภอจักราช จังหวัดนครราชสีมา พบว่า สภาพการดำเนินงานพัฒนาระบบงานแนะแนว ก่อนพัฒนาพบว่า ประสพปัญหาอุปสรรคในการจัดเก็บรวบรวมข้อมูล ข้อมูลส่วนใหญ่ไม่สนองต่อความต้องการของผู้ใช้และโรงเรียน ขาดการตรวจสอบและ ประมวลผลโดยเฉพาะการวิเคราะห์ข้อมูลให้สามารถนำข้อมูลเหล่านั้นไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียนได้ อย่างต่อเนื่อง เมื่อดำเนินการพัฒนาระบบงานแนะแนวตามกระบวนการ SDLC โดยใช้กิจกรรมการ สำรวจสภาพปัจจุบัน การอบรมเชิงปฏิบัติการ การฝึกปฏิบัติการเพื่อออกแบบในการพัฒนาระบบงานแนะแนว และการนิเทศภายใน ได้ดำเนินการพัฒนา งานบริการงานทั้ง 5 งาน ประกอบด้วย งานศึกษารวบรวมข้อมูล งานสารสนเทศ งานให้คำปรึกษา งานป้องกัน ส่งเสริม พัฒนาช่วยเหลือ งานติดตามและประเมินผล โดยดำเนินการตามกรอบงานการพัฒนา 5 ขั้น เริ่มตั้งแต่ การศึกษาระบบ สำรวจข้อมูลพื้นฐานของนักเรียนเพื่อนำข้อมูลนักเรียนมาวิเคราะห์ถึงความต้องการแล้วออกแบบระบบการเก็บรวบรวมข้อมูลในแต่ละงานให้ครอบคลุม ขอบข่ายงานแนะแนว ในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงระบบงานให้สามารถดูแลระบบให้สามารถดำเนินงานแนะแนวได้เป็นอย่างดีโดยสรุป การพัฒนาระบบงานแนะแนวโรงเรียนชาติวิทยา อำเภอจักราช จังหวัดนครราชสีมา ปรากฏว่า โรงเรียนชาติวิทยา มีระบบแนะแนวที่เป็นระบบโดยจัดเก็บเป็นหมวดหมู่แฟ้มงานแยกตามรายชั้น สามารถนำข้อมูลไปปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาและเพิ่มศักยภาพนักเรียนให้สูงขึ้น ครูมีความรู้ความเข้าใจสามารถพัฒนาระบบ โดยเริ่มจากการศึกษาระบบเกี่ยวกับสภาพของการ ดำเนินงานจัดเก็บข้อมูล วิเคราะห์ระบบความต้องการเบื้องต้นของโรงเรียนในการออกแบบระบบการ จัดเก็บข้อมูลตลอดจน การนำระบบไปใช้งานในโรงเรียนและการบำรุงดูแลรักษาระบบ เพื่อพัฒนาการทำงานบริการของระบบงานแนะแนว และประยุกต์ใช้กับงานอื่นได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ในการจัดกิจกรรมแนะแนวในสถานศึกษา ผู้บริหาร และครูแนะแนว ควรให้เปิดโอกาสให้ นักเรียน และผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของโรงเรียนและวางแผนงานแนะแนว เพื่อให้ตอบสนอง และความต้องการของผู้เรียน ทำให้ผู้เกิดประโยชน์สูงสุด

1.2 งบประมาณเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์กับการควบคุมงานแนะแนวทุกขั้นตอนและทุกงานบริการแนะแนว ดังนั้นการจัดสรรงบประมาณในการบริหารงานแนะแนวต้องเพียงพอ

1.3 ควรจัดให้มีการนิเทศติดตามผล การดำเนินงานแนะแนวอย่างสม่ำเสมอเพื่อเป็นแนวทางในการบริหารงานแนะแนวให้มี คุณภาพยิ่งขึ้น

1.4 ปัจจัยสำคัญที่ทำให้การควบคุมงานแนะแนวจะสามารถประสบความสำเร็จได้เป็นอย่างดีคือ ผู้บริหารตระหนักถึงความสำคัญของงานแนะแนว และมีการประสานงานโดยการขอความร่วมมือจากทุกฝ่ายในโรงเรียน พร้อมทั้งมีการติดตามผลปฏิบัติงานและประชุมเพื่อแก้ไขปรับปรุงผลการปฏิบัติงานแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษาอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง

1.5 ในการสร้างเครื่องมือติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงานแนะแนว ควรให้นักเรียนและผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการประเมินผลการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน เพื่อจะได้ มุมมองหลากหลายมิติ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการ บริหารงานแนะแนวในสถานศึกษาชั้น พื้นฐานและควรมีการศึกษาความคาดหวังใน เรื่องบทบาทของครูแนะแนวที่พึงประสงค์ ของนักเรียนในสถานศึกษา

2.2 ควรศึกษาการดำเนินงานแนะแนวของโรงเรียนในพื้นที่การศึกษาอื่นๆ เพื่อให้ทราบ ข้อเท็จจริงของปัญหาที่เกิดขึ้น และนำมาเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาคำทำวิจัย ของโรงเรียนให้บรรลุผลสำเร็จต่อไป

2.3 ศึกษาการบริหารงานแนะแนวด้านการพัฒนาศักยภาพของครูทุกคนให้สามารถทำงานแนะแนวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. คณะครุศาสตร์.(2554). ชุดฝึกอบรมครู: แนวโน้มโครงการยกระดับครูทั้งระบบตามแผนปฏิบัติการไทยเข้มแข็ง. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และศูนย์เครือข่ายทั่วประเทศ

เชาวนา อมรสงเจริญ. (2553). การบริหารงานแนะแนวของโรงเรียน สังกัดเทศบาลนครนนทบุรี.

วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.

ฐานิตา มีเพียร. (2551). การพัฒนาระบบงานแนะแนวโรงเรียนชาติวิทยาอำเภอจักราช จังหวัด

นครราชสีมา. การศึกษาศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- เทพรังสรรค์ จันทรงยี. (2544). การพัฒนาภาวะผู้นำครูในโรงเรียนมาตรฐานสากลของโรงเรียน
อนุบาลสกลนคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 1. วารสาร
ศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 37(1), 68-76.
- นงคันทิข สิงโพธิ์ทอง, จุติพร พิษณุกุลและอรสา จรุงธรรม. (2554). ศึกษาการศึกษาการดำเนินงาน
แนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4
ปทุมธานี – สระบุรี. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลย
อลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์
- นฤมล จันทนิยม. (2550). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแนะแนวของผู้บริหารกับการ
ปฏิบัติงานแนะแนวในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์
ครุศาสตร มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- นิรมล วิบูลมมงคล. (2551). พฤติกรรมการนิเทศของผู้บริหารที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานแนะแนวของ
ครู โรงเรียนเทศบาล. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พรวลัย อริยธรรมทรัพย์. (2554). การศึกษาปัญหาและความต้องการบริการแนะแนวของผู้บริหาร
สถานศึกษาและครูในโรงเรียนประถมศึกษา สำนักงานเขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ฤทัย บุญมาเมือง. (2554). การใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมความกล้าแสดงออกในวิชา 102
นาฏศิลป์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาลวัดเกตการาม จังหวัด
เชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา และ
การแนะแนว. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศรารัตน์ ศรีพัว. (2553). ศึกษาการศึกษาความคิดเห็นของครูที่มีต่อการบริหารงานแนะแนวใน
โรงเรียนในศูนย์อำนวยการเครือข่ายภูพานทอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาสกลนคร เขต 1. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัย
นอร์ท กรุงเทพ.
- สมทรง สีสม, สุวรรณ โชติสุกานต์ และอรสา โกศลนันทกุล. (2554). ศึกษาสภาพการดำเนินงาน
แนะแนวของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปราจีนบุรี. วิทยานิพนธ์ครุ
ศาสตร มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรม
ราชูปถัมภ์.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2. (2564). รายงานการกำกับ ติดตาม
การดำเนินงานตามโครงการ/กิจกรรมตามแผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2564
รอบ 6 เดือน. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2.

สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ. (2549). พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546.

สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ.

สุนิสา วงศ์อารีย์. (2559). หลักการแนะแนว. อุตรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.

สุรางค์ ไชยสงคราม. (2557). การบริหารงานแนะแนวของผู้บริหารในโรงเรียนตามความคิดเห็น
ของบุคลากร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 4.
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยบุรีรัมย์.